

Nová mše a papež (1979)

Msgr. Marcel Lefebvre

Jak často za těchto posledních deset let jsem neměl příležitost odpovědět na otázky týkající se závažného problému nové mše a papeže. Když si na ně odpovídám, jsem vždy pečlivý, abych vanul s duchem Církve, přizpůsoboval se Její Víře, jak je vyjádřena v Jejich teologických zásadách, a Její pastorační obezřetnosti, jak je vyjádřena v morální teologii a v dlouhé zkušenosti Její historie.

Myslím, že mohu říci, že mé názory se za těch deset let nezměnily a že jsou to naštěstí názory velké většiny kněží a věřících Inoucíh k neporušené tradici Církve.

Mělo by být jasné, že těch několik řádků, které následují, nejsou vyčerpávající studií těchto problémů. Jejich účelem je spíše vyjasnění do té míry, že se nikdo nemůže mýlit, pokud jde o oficiální postoj Bratrstva sv. Pia X.

Musí se bezprostředně chápat, že nezastáváme absurdní myšlenku, že když je nová mše platná, pak máme svobodu se jí účastnit. Církev vždy zakazovala věřícím účast na mších heretiků a schizmatiků, i když byly platné. Je jasné, že se nikdo nemůže účastnit svatokrádežných mší, které ohrožují naši víru.

Je snadné ukázat, že nová mše, jak byla formulována oficiálně zmocněnou Koncilní liturgickou komisí, posuzovaná spolu s průvodními vysvětleními Msgr. Bugniniho, manifestuje nevysvětlitelné *sblížení* s protestantskou teologií a liturgií. Následující základní dogmata Oběti mše svaté nejsou jasně reprezentována a dokonce se jim protirečí:

- že je kněz nutným vykonavatelem Obřadu,
- že je ve mši skutečná oběť, obětní *akt*,
- že Oběť neboli Sv. Hostie je Naším Pánem Ježíšem Kristem přítomným pod způsoby chleba a vína se Svým Tělem, Krví, Duší a Božstvím,
- že je tato Oběť smírnou Obětí,
- že Oběť a svátost se uskutečňuje samotnými konsekračními slovy a nikoliv také těmi, která je předcházejí nebo je následují.

POSTAČUJE vyjmenovat několik novot v nové mši, abychom se přesvědčili o *sblížení* s protestanty:

- oltář byl nahrazen stolem bez oltářního kamene,
- mše se celebruje čelem k lidu, koncelebruje se nahlas a v mateřském jazyce,
- mše je rozdělena do dvou odlišných částí: bohoslužby Slova a eucharistické bohoslužby,
- devalvace posvátných nádob, používání kvašeného chleba, podávání Svatého přijímání na ruku a to i laiky a dokonce i ženami,
- Svátost oltářní odsunutá do rohu [kostela],
- epištola čtená ženami,
- Svátost oltářní přinášená nemocným laiky.

Všechny tyto novoty jsou povolené.

Člověk může vcelku bez přehánění říci, že většina těchto mší je svatokrádežným aktem, který kazí Víru jejím oslabením. Desakralizace je taková, že tyto mše riskují ztrátu své nadpřirozené povahy, svého *mysterium fidei*; pak by „nebyly ničím víc než aktem přirozeného náboženství“. Tyto nové mše jsou

nejen neschopné splnit naši nedělní povinnost, ale jsou takové, že na ně musíme aplikovat kanonická pravidla, která Církev obvykle aplikuje na *communicatio in sacris* u pravoslavných církví a protestantských sekt.

Musí z toho člověk dovodit, že všechny tyto mše jsou neplatné? Pokud jsou přítomné všechny podstatné podmínky pro platnost (materie, forma, intence a platně vysvěcený kněz), nechápu, jak by to někdo mohl tvrdit.

Modlitby v offertoriu, kánonu a kněžském *communio*, které obklopují konsekrační slova, jsou nezbytné, ale spíše k jejich integritě. Když uvězněný kardinál Mindszenty, který toužil po tom žít se Tělem a Krví Našeho Pána a uniknout pozornosti svých vězňů, pronášel pouze konsekrační slova nad kouskem chleba a trochou vína, zcela jistě uskutečňoval Oběť a svátost.

Je však jasné, že čím dál méně mší je dnes platných, protože je ničena víra kněží a oni již nemají intenci konat to, co Církev koná; intenci, kterou Církev nemůže změnit. Současná formace těch, kteří se dnes nazývají seminaristy, je nepřipravuje na platné celebrování mše. Smírná Oběť mše již není považována za základní práci kněze. Není nic smutnějšího nebo více znepokojujícího, než čist kázání nebo učení koncilních biskupů k předmětu povolání nebo při příležitosti kněžských svěcení. Oni již nevědí, čím kněz je.

Nicméně pro posouzení subjektivního zavinění těch, kteří celebrou novou mší a stejně tak i těch, kteří ji navštěvují, musíme aplikovat pravidla rozlišování duchů daných nám v morální teologii a pastorační teologii. My [kněží Bratrstva] musíme vždy jednat jako lékaři duší a nikoliv jako soudci a popravčí. Ti, kteří jsou v pokušení takto konat, jsou živeni duchem zatrpklosti a nikoliv pravým zápallem pro duše. Doufám, že naši mladí kněží budou inspirováni slovy sv. Pia X. v jeho první encyklice a četnými texty k tomuto předmětu, které se nacházejí v takových dílech jako *Duše apoštolátu* Doma Chautarda, *Křesťanská dokonalost a rozjímání* Garrigou-Lagrange a *Kristus, ideál mnicha* Doma Marmiona.

PŘEJDĚME NYNÍ k druhému, nikoliv však méně důležitému předmětu: Má Církev na stolci sv. Petra pravého papeže nebo podvodníka? Šťastní ti, kteří žili a umřeli, aniž by si museli klást takovou otázku. Člověk musí vskutku uznat, že pontifikát Pavla VI. představuje a bude dále představovat vážný problém pro svědomí věřících. Bez zmínky o jeho vině při strašlivém ničení Církvě, které se událo za jeho pontifikátu, nemůže člověk nežli uznat, že uspišil příčiny tohoto úpadku ve všech oblastech. Člověk se vcelku může ptát sám sebe, jak bylo možné, že Petrův nástupce mohl za tak krátkou dobu způsobit Církvi více škod než Francouzská revoluce.

Některé konkrétní činy, jako jsou podpisy, které přičinil pod Článek VII v Instrukci týkající se nové mše, a pod Deklarací o náboženské svobodě jsou skutečně skandální a vedly jisté tradicionalisty k tvrzení, že Pavel VI. je heretik a proto již není papežem. Dále argumentují, že protože většina kardinálů byla vybrána heretickým papežem, nejsou kardinály, a tudíž neměli pravomoc volit jiného papeže. Papež Jan Pavel I. a papež Jan Pavel II. byli tedy podle nich zvoleni nelegitimně. Dále pokračují, že je nepřipustné modlit se za papeže, který není papežem, nebo vést jakékoliv „rozhovory“ (jaké jsem vedl já v listopadu 1978) s někým, kdo nemá na Petrův stolec žádné právo.

Stejně jako u otázky neplatnosti *Novus Ordo*, ti, kteří tvrdí, že neexistuje žádný papež, příliš zjednodušují tento problém. Realita je složitější. Když člověk začne studovat otázku toho, zda může nebo nemůže být papež heretikem, rychle objeví, že tento problém není tak jednoduchý, jak si člověk myslel. Velice objektivní studie Xaviera da Silveiry na toto téma názorně ukazuje, že docela velký počet teologů učí, že papež může být heretikem jako soukromý učitel nebo teolog, nikoliv však jako učitel univerzální Církvě. Člověk pak musí zkoumat, do jaké míry chtěl papež Pavel VI. uplatnit svou neomylnost v různých případech, kdy podepsal texty blízké herezi, ne-li formálně heretické.

Můžeme ale říci, že ve dvou výše citovaných případech, stejně jako v mnoha dalších, jednal Pavel VI. mnohem více jako liberál, než jako muž Inoucí k herezi. Protože když jej člověk informoval o nebezpečí, které přivodil schválením koncilních textů, přikročil k tomu, že učinil text rozporným, když přidal formulaci významem opačnou vůči tvrzením, která již v textu byla, nebo tím, že vypracoval vyhýbavou formulaci. Mlžení je zásadním znakem liberála, který je svou podstatou nekonzistentní.

Liberalismus Pavla VI., který jeho přítel kardinál Danielou připouštěl, tedy dostačuje k vysvětlení pohrom tohoto pontifikátu. Papež Pius IX. často konkrétně mluvil o liberálních katolicích, které považoval za ničitele Církve. Liberální katolík je rozdvojená bytost žijící ve světě neustálé seberozpornosti. Zatímco by chtěl zůstat katolíkem, je posedlý touhou smířit se se světem. Svou víru stvrzuje slabě a bojí se, aby se nejevil příliš dogmatickým, a ve výsledku jsou jeho činy podobné činům nepřátel katolické Víry.

MŮŽE BÝT PAPEŽ LIBERÁLEM a zůstat papežem? Církev vždy důrazně napomínala liberální katolíky, ale ne vždy je exkomunikovala. I zde musíme pokračovat v duchu Církve. Musíme odmítat liberalismus, ať přichází z jakéhokoliv zdroje, protože jej Církev vždy zavrhovala. Činila tak, protože je v rozporu, zvláště ve sféře společenské, s vládou Našeho Pána.

Nečiní vyloučení kardinálů nad osmdesát let a tajná setkání, která posledním dvěma konkláve předcházela a připravila je, tato konkláve neplatnými? Neplatnými ne, toto říci je příliš. Pochybnými, možná. V každém případě však následné jednomyslné přijetí volby kardinály a římským klérem postačuje k potvrzení jejich platnosti. Tak to učí teologové.

Viditelnost Církve je příliš nezbytná pro její existenci, než aby Bůh dovolil, aby tato viditelnost na desítky let zmizela. Uvažování těch, kteří popírají, že máme papeže, klade Církev do situace, která ji vyvazuje ze závazků. Kdo nám řekne, kdo má být budoucím papežem? Jak, když neexistují kardinálové, bude zvolen? Tento duch je schizmatický, přinejmenším u většiny těch, kteří lnou ke zcela jistě schizmatickým sektám jako Palmar de Troya, *Eglise Latine de Toulouse* a jiným.

Naše Bratrstvo naprosto odmítá vstoupit do takového uvažování

Chceme nadále lnout k Římu a k Petrovu nástupci a přitom odmítat jeho liberalismus tím, že zůstaneme věrni jeho předchůdcům. Nebojíme se hovořit k němu uctivě ale pevně, jako to činil sv. Pavel vůči sv. Petru.

A tak, dalecí toho, abychom se nemodlili za papeže, zdvojnásobujeme své modlitby a prosby, aby mu Duch Svatý dal své světlo a sílu při jeho prohlášeních a obraně Víry.

Proto jsem nikdy neodmítal jet na jeho žádost či žádost jeho zástupců do Říma. Pravda musí být potvrzena přede všemi místy v Římě. Je z Boha a On zajistí její konečné vítězství.

V důsledku toho Bratrstvo sv. Pia X., jeho kněží, bratři, sestry a obláti nemohou mezi svými členy tolerovat ty, kteří se odmítají modlit za papeže nebo tvrdí, že *Novus Ordo Missae* je *per se* neplatný. Samozřejmě trpíme kvůli této neustále nesourodosti, která spočívá v chválení celého toho liberálního směřování Druhého vatikánského koncilu a zároveň ve zmírňování jeho účinků. To vše nás ale musí podnítit k modlitbě a k pevnému udržování Tradice, spíše než k tvrzení, že papež není papežem.

Závěrem: musíme mít onoho misionářského ducha, který je pravým duchem Církve. Musíme činit vše, abychom nastolili vládu Našeho Pána Ježíše Krista dle slov našeho svatého patrona sv. Pia X.: „*Instaurare omnia in Christo*“. Musíme obnovit vše v Kristu a musíme se všemu podrobit, jako to učinil Náš Pán při Svém Umučení za spásu duší a vítězství Pravdy. „*In hoc natus sum*,“ řekl Náš Pán Pilátovi, „*ut testimonium perhibeam veritate*.“

„Já jsem se proto narodil, abych vydal svědectví Pravdě.“

Marcel Lefebvre

8. listopadu 1979

Zdroj: [Angelus online](#)

Překlad: D. Grof